

UZASADNIENIE

We wniosku datowanym na dzień 18 lutego 2015 r. F. B.wniósł o upoważnienie go do zbycia – należących w 1/3 części do M. B.– ciągnika marki (...)oraz przyczepy marki(...).

W uzasadnieniu tego pisma wnioskodawca wskazał, iż pierwotnym właścicielem przedmiotowych ruchomości był nieżyjący już J. B.. Prawa do spadku po nim nabyli – w 1/3 części każdy – F. B., J. B.oraz M. B., co zostało stwierdzone postanowieniem Sądu Rejonowego w S.z dnia 16 stycznia 2015 r., wydanym w sprawie o sygnaturze akt I Ns (...).F. B.podał ponadto, iż J. B.własność prowadzonego przez siebie gospodarstwa sadowniczego przeniósł umową darowizny z dnia 5 października 1996 r., zawartą pod numerem Repertorium A (...), na rzecz F. B.i J. B.. W przedmiotowej umowie nie zostały uwzględnione: ciągnik marki (...)oraz przyczepa marki (...). Następnie wskazane wyżej gospodarstwo zostało zbyte na rzecz małżonków S.i K. M.– umową sprzedaży z dnia 22 sierpnia 2013 r., zarejestrowaną w Repertorium A (...).

W piśmie datowanym na dzień 10 marca 2015 r. wnioskodawca wskazał ponadto, iż ciągnik i przyczepa, które są przedmiotem postępowania, znajdują się obecnie we wsi K. – w gospodarstwie rolnym należącym do małżonków S. i K. M..

Postanowieniem z dnia 12 marca 2015 r. Sąd wezwał do udziału w sprawie w charakterze uczestnika postępowania J. B..

Uczestnicy postępowania J. B. i M. B. nie brali w sprawie aktywnego udziału.

Sąd ustalił, co następuje:

Sąd Rejonowy w S.postanowieniem z dnia 16 stycznia 2015 r., wydanym w sprawie z wniosku F. B.i z udziałem J. B.i M. B.o stwierdzenie nabycia spadku, stwierdził, iż spadek po J. B., synu F.i E., zmarłym dnia (...)r. w K., ostatnio stale zamieszkałym w K., na podstawie ustawy nabyły dzieci: J. B., syn J.i T., F. B., syn J.i T., oraz M. B., syn J.i Z.– po 1/3 części każdy z nich [dowód: prawomocne postanowienie Sądu Rejonowego w S.z dnia 16 stycznia 2015 r. – k. 75 akt sprawy o z wniosku F. B.i z udziałem J. B.i M. B.o stwierdzenie nabycia spadku (sygn. akt (...))].

W skład majątku pozostawionego przez J. B.wchodził ciągnik rolniczy marki U.o numerze rejestracyjnym (...)oraz przyczepa rolnicza marki (...) (wyprodukowana w (...)Fabryce (...)) o numerze rejestracyjnym (...)(dowód: kserokopie dowodów rejestracyjnych – k. 54-54 verte).

Bez znaczenia dla rozstrzygnięcia o przedmiocie niniejszego postępowania pozostawało natomiast to, iż umową darowizny i umową dożywocia, zawartą w dniu 5 października 1996 r. w Kancelarii Notarialnej L. N.w S.pod numerem Repertorium A (...), J. B.darował swoim synom F. B.i J. B.na współwłasność w częściach równych gospodarstwo rolne wraz z zabudowaniami, o łącznej powierzchni 32,08 ha, składające się z: położonych w K., w gminie S., nieruchomości, oznaczonych numerami geodezyjnymi: (...), (...)i (...), o łącznej powierzchni 29,37 ha; położonej w O., gmina S., nieruchomości, oznaczonej numerem geodezyjnym (...), o powierzchni (...)ha; położonych w H., gmina S., nieruchomości, oznaczonych numerami geodezyjnymi: (...)(...), (...), (...), (...)(...)i (...), o łącznej powierzchni 1,64 ha. Przedmiotem owej umowy nie były bowiem, co nie było kwestionowane w toku niniejszego postępowania, ciągnik rolniczy marki U.o numerze rejestracyjnym (...)oraz przyczepa rolnicza marki (...) o numerze rejestracyjnym (...)(zob.: kserokopię aktu notarialnego, sporządzonego w dniu 5 października 1996 r. w Kancelarii Notarialnej L. N.w S.pod numerem Repertorium A (...)- k. 16-24; kserokopię aktu notarialnego, sporządzonego w dniu 22 sierpnia 2013 r. w Kancelarii Notarialnej L. N.w S.pod numerem Repertorium A (...)- k. 4-15).

Sąd zważył, co następuje:

Wniosek F. B.o upoważnienie go do dokonania określonej czynności – zbycia ciągnika marki (...)o numerze rejestracyjnym (...)oraz przyczepy marki (...) – nie zasługiwał na uwzględnienie – z następujących przyczyn.

Podstawę prawną rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie stanowił przepis z art. 199 k.c. Stosownie do treści tegoż przepisu, do rozporządzania rzeczą wspólną oraz do innych czynności, które przekraczają zakres zwykłego zarządu, potrzebna jest zgoda wszystkich współwłaścicieli. W braku takiej zgody współwłaściciele, których udziały wynoszą co najmniej połowę, mogą żądać rozstrzygnięcia przez sąd, który orzeknie mając na względzie cel zamierzonej czynności oraz interesy wszystkich współwłaścicieli.

Kodeks cywilny nie zawiera co prawda regulacji, które dokonywałyby rozgraniczenia poszczególnych czynności prawnych jako podejmowanych w ramach zarządu zwykłego lub zarząd ten przekraczających, jednakże przyjmuje się, że przez czynności zwykłego zarządu należy rozumieć załatwianie bieżących spraw związanych z normalną eksploatacją rzeczy i utrzymaniem jej w stanie niepogorszonym. Do czynności przekraczających zakres zwykłego zarządu zaliczyć natomiast należy pozostałe czynności, w tym w szczególności czynności, jakich dotyczy niniejsze postępowanie – tj. zbycie rzeczy wspólnych.

Wątpliwości w sprawie nie budziło to, iż F. B., J. B. i M. B. są współwłaścicielami ciągnika rolniczego marki U.o numerze rejestracyjnym (...) oraz przyczepy rolniczej marki (...) o numerze rejestracyjnym (...) – każdy z nich w 1/3 części, przy czym prawo to nabyli na podstawie spadkobrania po zmarłym w dniu 28 kwietnia 1997 r. ojcu J. B.. Przynależność powyższych składników do majątku spadkowego nie była kwestionowana w toku postępowania przez żadnego z zainteresowanych, a jednocześnie wprost wynikała z treści załączonych do akt sprawy kserokopii dowodów rejestracyjnych ciągnika oraz przyczepy (k. 54). Natomiast udział każdego z zainteresowanych w majątku spadkowym, w tym więc i w prawie własności ciągnika rolniczego marki U.o numerze rejestracyjnym (...) oraz przyczepy rolniczej marki (...) o numerze rejestracyjnym (...), wprost wynikał z wydanego przez Sąd Rejonowy w S.w dnia 16 stycznia 2015 r. – w sprawie z wniosku F. B. i z udziałem J. B. i M. B. o stwierdzenie nabycia spadku (sygn. akt (...)) – postanowienia, w którym to postanowieniu ów Sąd stwierdził, iż spadkiem po J. B. na podstawie ustawy nabyły dzieci: J. B., F. B. oraz M. B. – każdy z nich po 1/3 części.

Należy jednak przy tym podkreślić, iż, stosownie do art. 199 k.c., ingerencja sądu w wykonywanie zarządu rzeczą wspólną przy czynnościach przekraczających zakres zwykłego zarządu ma charakter wyjątkowy. Ustawodawca przyznaje bowiem żądanie rozstrzygnięcia w tym przedmiocie przez sąd – współwłaścicielom, których udziały wynoszą co najmniej połowę – jedynie w razie braku zgody na dokonanie czynności przekraczającej zwykły zarząd; rozstrzygnięcie sądu zastąpi wówczas brakującą zgodę części współwłaścicieli. Co do zasady jednak o dokonaniu czynności przekraczającej zwykły zarząd decyduje wola wszystkich współwłaścicieli. W niniejszej sprawie o zezwolenie na dokonanie czynności przekraczającej zwykły zarząd – sprzedaży ciągnika rolniczego marki U.o numerze rejestracyjnym (...) oraz przyczepy rolniczej marki (...) o numerze rejestracyjnym (...) – wystąpił natomiast jedynie wnioskodawca, reprezentujący 1/3 udziałów we współwłasności tych przedmiotów majątkowych; pozostali – M. B. i J. B. – nie brali w sprawie czynnego udziału, w tym w szczególności nie poparli żądania przedstawionego przez F. B. we wniosku z dnia 18 lutego 2015 r.

Tym samym brak było, w ocenie Sądu, podstaw do wydania orzeczenia zezwalającego na sprzedaż opisanych już wyżej ruchomości.

Poczynienie przez Sąd ustalenia o braku spełnienia wymogu wystąpienia z żądaniem o zezwolenie na dokonanie czynności przekraczającej zwykły zarząd przez współwłaścicieli, których udziały wynoszą co najmniej połowę, i oparcie na tym ustaleniu rozstrzygnięcia o przedmiocie postępowania, zwalnia Sąd z obowiązku dokonania oceny, czy cel zamierzonej czynności oraz interesy wszystkich współwłaścicieli przemawiałyby za udzieleniem zezwolenia na sprzedaż ciągnika rolniczego marki U.o numerze rejestracyjnym (...) oraz przyczepy rolniczej marki (...) o numerze rejestracyjnym (...).

Zaprezentowane wyżej przez Sąd ustalenia i oceny skutkować musiały oddaleniem wniosku, co też i Sąd na podstawie przywołanego już wyżej przepisu z art. 199 k.c. uczynił.

Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania, zawarte w punkcie II sentencji postanowienia, oparte zostało na zasadzie wyrażonej w art. 520 § 1 k.p.c., stosownie do której każdy z uczestników postępowania nieprocesowego ponosi koszty związane ze swoim udziałem w sprawie, co oznacza, że każdego z nich obciążają koszty dokonanej przez niego czynności i nie podlegają one wzajemnemu rozliczeniu (zwrotowi). Sąd nie znalazł bowiem w okolicznościach sprawy podstaw, by od powyższej zasady odstąpić. _